

ВІРУЮ

Македонський теолог розповів одеським студентам про особливості теології реформаторів

В Одеському національному університеті ім. Мечникова 25 жовтня відбулася лекція доктора філософії, директора Балканського інституту віри та культури Костасе Мілкова на тему «Погляди ранніх реформаторів на питання обоження» за сприяння Співдружності студентів-християн. На лекції були присутні більше 40 студентів та викладачів філософського факультету.

На початку лекції Костасе зробив короткий огляд впливу Реформації на суспільне та економічне життя Європи, особливо відмітивши внесок у формування системи освіти. Основна частина стосувалася питання співвідношення протестантського вчення про освячення та православного вчення про обоження.

Після лекції Костасе Мілков відповідав на запитання студентів та викладачів філософського факультету. Деякі з цих запитань були досить складні, проте лектор відповів на них фахово та неординарно. Викладачі висловили побажання доктору Мілкову повертатися до них із новими лекціями.

Олександр ЖАКУН.
Координатор південного регіону
Співдружності студентів-християн.

Ні – експлуатації жіночих тіл!

Асамблея Ради Європи проголосувала проти узаконення сурогатного материнства.

УПАРЕ не підтримали проєкти Резолюції та Рекомендації країнам легалізувати сурогатне материнство. Про це повідомив член української делегації в ПАРЕ, народний депутат України та голова міжфракційного об'єднання «За духовність, моральність та здоров'я України» Павло Унгурян.

«Дворічна боротьба дала результат! Ліберальне лобі зазнало поразки. Господь діє!» – не приховував емоцій Павло. Але зазначив, що перемога далася нелегко. Розрив був всього в декілька голосів: «Це ще раз доводить факт глибокої духовної боротьби на континенті. Європа потребує Реформації», – підсумував він.

У ПАРЕ вже два роки не вщухають суперечки щодо скандальної теми сурогатного материнства. Конфронтація ведеться між двома таборами – консерваторами та

ЛГБТ-спільнотою, що прагне легалізувати сурогатне материнство.

Зокрема, сенатор бельгійського парламенту Петра де Суттер підготувала проєкт резолюції щодо сурогатного материнства, який піддався жорсткій критиці з боку християн та консервативних груп як такий, що суперечить біблійній концепції зв'язку матері та дитини, створюючи інкубаційну ферму для розведення дітей.

Комітет із соціальних питань двічі відхилив цей проєкт. Але боротьба за духовне відродження суспільства триває. У планах П. Унгуряна – реєстрація проєкту про повну заборону будь-яких форм сурогатного материнства: «Ми повинні бути тим суспільством, в якому жінок не сприймають як репродуктивні машини, а дітей – як активи для бізнес-операцій», – сказав він.

Тож продовжуємо молитися за владу та посадовців, аби ті приймали правильні рішення і будували державну політику на моральних та духовних засадах. З Богом все можливо!

Учені довели: неможливо народитися геєм

Вчені з Каліфорнійського університету на конференції Американського товариства генетики людини довели, що гей-нахили з'являються під впливом зовнішніх чинників.

Гомосексуалізм – це не вроджена хвороба чи фізичне відхилення. Такий висновок зробили вчені: «Спадковість і збої в генетиці людини на сексуальний вибір людини не впливають».

Команда Каліфорнійського університету на конференції Американського товариства генетики людини провела експеримент, в якому взяли участь 47 пар близнюків. У зв'язку з їх генетичною ідентичністю гомосексуальні нахили, якщо вони виявлялися в одного з братів, повинні були виявлятися і в іншого. Але таких виявилось не більше 20%.

Інший експеримент провели британські соціологи відомого дослідницького центру YouGov. Опитування 1632 британців показало, що чим молодші респонденти, тим більше серед них гомосексуалістів.

Розмови про «особливих людей» – це просто промивання мізків. Саме в останні десятиліття так звана «блакитна мафія» стала вести посилену пропаганду не просто нормальності

гомосексуалізму, а навіть його винятковості й елітарності, що і підкупило молодь. Нині ця пропаганда стала ще більш інтенсивною.

Створення Біблії для геїв, підміна справжнього значення веселки, активна пропаганда через державні закони найбільших держав... Усе це підсилює вплив і «важливість» гомосексуалізму. Але Бог неодноразово і цілком ясно висловився з цього приводу у Святому Письмі, називаючи такий прояв сексуальної орієнтації гріхом (Римляни 1:26-27).

У нас є вибір: виправдовувати, прикривати, не визнавати гріх або називати речі своїми іменами, давши можливість Ісусу Христу виправдати нас перед Богом, простити наші гріхи і допомогти змінитися. Вибір – це наше рішення.

НХС.

Бог не говорить з тобою?

Бог завжди готовий розмовляти з нами, спілкуватися від серця до серця. Просто налаштуймо свій духовний слух і серце на Його хвилю, піймаймо її в богонатхненій Книзі. У Біблії 750 тисяч слів, які Бог говорить нам.

Чарльз Сперджен зазначив: «Ніхто ніколи не буде мудрішим за Писання. З роками ця Книга розширюється і поглиблюється. Я постійно отримую з Біблії об'явлення – Бог говорить саме те, що мені потрібно почути, і в правильний час! Дідусь моєї дружини, котрий все життя був пастором, свідчив: він десятиліттями читав одні і ті ж вірші, і Боже Слово завжди було свіжим для нього – Бог продовжував говорити по-новому».

А Ейден Тозер сказав: «Одного разу Бог проголосив всю істину – це Біблія, і вона говорить досі». Бог хоче розмовляти з нами сьогодні, щодня через Біблію. Його Слово не було одного разу сказано і на цьому все – воно завжди говорить, говорить донині.

Ми заглушуємо Божий голос, коли Біблія стає пилосбирником у нас на полиці. Хтось сказав: «Скаржитися, що Бог не говорить з вами, і при цьому не читати Біблію – все одно, що обурюватися, що смс-повідомлення не приходять, коли мобільник відключений».

Біблія – найдивовижніша книга! Історія її написання неймовірна: знову й знову Писання доводить свою історичну точність. Послідовність Біблії підтверджується щоразу, коли археологи виявляють чергову знахідку, що має відношення до неї. Писання точне, на нього можна сміливо поклатися, адже нині нам доступні найобґрунтованіші докази.

У будь-яку епоху Писання формувало характер своїх читачів. Безмежна кількість разів Біблія спасала, відновлювала сили і мобілізувала мільярди святих на діла віри.

Одного разу якийсь чоловік сказав, що наситився істиною на служіннях і йому вистачить цих запасів до кінця життя. Але з таким самим успіхом можна з'їсти сніданок і думати, що до кінця життя їсти не захочеться.

Щоденно згадуймо слова псалмоспівця: «Блажен муж, що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків, та в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень та вночі він роздумує! І він буде, як дерево, над водним потоком посаджене, що родить свій плід своєчасно, і що листя не в'яне його, – і все, що він чинить, – щаститься йому!» (Пс. 1:1-3).

Бог завжди говорить через Своє Слово. І Біблія закликає нас уважно слухати Його. В Євангелії з цього приводу сім разів звучить фраза «вуха, щоб слухати».

В Євангелії від святого апостола Луки читаємо, як Ісус одного разу розповів притчу про сіяча і насіння. І пояснив: «А те, що на добрій землі, – це оті, хто як слово почує, береже його в щирому й доброму серці, – і плід приносять вони в терпеливості» (Лк. 8:15).

Коли ми чуємо Слово Боже і прагнемо жити згідно з ним, то, як би нам не було тяжко, Бог дасть благодать, щоб ми могли поклатися на Нього у своїх обставинах.

Здається, що Творець далеко, але Він не мовчить, і «Він недалеко від кожного з нас» (Дії 17:27). Бог завжди діє і говорить посеред суєти цього світу і серед шуму наших життєвих обставин. Чи готові ми з терпінням вивчати Біблію і слухати Господа?

«НАША ВАРТІСТЬ ЗАЛЕЖИТЬ НЕ ВІД ТОГО, ЧИМ МИ ВОЛОДІЄМО, А ВІД ТОГО, ЩО ВОЛОДІЄ НАМИ»

Де знайти радість, коли генетично передається плач...

Ми переживаємо складні часи – часи війни, розбрату, зрад, підозрілості, невір'я, інформаційних атак і відвертої брехні. А деякі речі, які ми згадуємо чи чуємо, викликають у нас сльози: фото Майдану й загиблих на ньому, пісня «Пливе кача» як реквієм тим, хто віддав своє життя за свободу, жовто-блакитні прапори, на яких стоять підписи людей, що вже не вернуться додому із шансів...

Не до радості зараз. Вона віддалилась від нас і здається, наразі недоречно. Мова про радість у глобальному сенсі – радість як перманентний стан, як стиль життя і світогляд нації. Сірість буднів, постійні проблеми, війна і корупція, невідповідність життя і фінансові проблеми вкрали радість у цілого народу...

Ми прагнемо радості. Це заклав у нас наш Творець. Адже Його слова «вельми добре» в момент створення світу свідчать, зокрема, і про те, що цей світ має приносити радість – від кожного нового дня, від прекрасної природи навколо, від відчуття повноти життя.

Хтось може зазначити, що після грихопадіння тієї первозданної радості у світі зменшилось. Але все одно людина відчуває якусь не правильність від того, що все навколо, будучи настільки гармонійним, не приносить радості.

Хтось відчуває «псевдорадість» лише тоді, коли чимось затуманить свій розум, і проблеми відійдуть на задній план. Люди найчастіше напиваються лише для цього – щоб забути все. І причина тотального алкоголізму цілих регіонів нашої країни – у незнанні справжнього джерела радості.

І з сумом оглядаючись назад, ми зітхаємо – радість була колись. Були колись веселі дні, світло сонця, дихання на повні груди й веселі пісні. А тепер немає чому радіти. Лишень подивіться навколо...

Це наша національна риса чи особливість менталітету – цінувати те, що не повернути, знаходити щось важливе в минулому. Козаки та їхня звияга, чисте небо й веселі пісні, радість від спілкування з родиною, свята й зустрічі, емоції й переживання – лише оглядаючись, ми констатуємо – от тоді було! І перебуваючи в такому стані постійно, ми не помічаємо сьогодення. Навіть наші пісні – прекрасні, чудові, мелодійні – усі переважно журливі. Туга за тим, чого не вернути...

І цей сум, здається, передається на

генетичному рівні. Ми більше плачемо, сумуємо і самовиражаємось через проблеми, ніж просто вміємо радіти тому, що Бог дає. Українцям такий звичний сміх крізь сльози, що він навіть не замислюється – а чи вмію я просто радіти? І закидаючи собі питання: а звідки це у мене, він сам собі відповідає: так повелося з діда-прадіда!

Тут хочеться зазначити одну річ. У нашому житті все залежить від теології. Чи богослов'я, по-іншому. Ні, не того сухого академічного предмета, а від того практичного богослов'я нашого життя, яким воно пронизане. Адже «богослов'я» – це опис того Бога, який керує нашим життям, змушує нас дивитись на речі під певним кутом і здійснювати ті чи інші вчинки. Якому Богу ми поклоняємось, так ми йому й служимо.

Якщо ми віримо в гроші – то все в нашому житті буде зводитися до матеріальної вигоди, якщо в науку – ми все оцінюватимемо за її здобутками, якщо в себе – то підпорядкуємо все своєму егоїзмові. А якщо в Бога, Того, Який створив усе й керує всім, тоді ми підпорядкуємо життя Йому. І отримуватимемо радість від того, що Він упорядковує наше життя й ставить усі речі на їхнє місце. Це не теорія – це практичні кроки кожного дня.

Бог сказав, що ми не знайдемо ні спасіння, ані основи для життя в жодній із земних речей. Він сказав, що лише Він може поставити нас вище обставин і допомогти прийняти все життя як дарунок від Нього. Лише Він навчить правильно реагувати на все, що спіткає нас у житті. І лише Він дарує радість, справжню радість життя. Апостол Павло написав: «Радійте в Господі завжди і знову кажу: радійте!» (Фил. 4:4), нагадуючи віруючим, що ця радість випливає з того, що Господь близько.

Іншими словами, лише маючи близькі стосунки із Богом, можна віднайти радість, адже лише в Ньому можна побачити, як Він сплітає у тугий джгут нашого життя і світлі, і похмурі миттєвості. Він нагадує, що завжди поряд і жоден день не випадає з-під Його контролю. Він шепоче: «Я завжди поряд, навіть якщо тобі здається, що навколо повна темрява».

Усе це можна пізнати лише повністю довірившись Йому. Коли Він силою Свого Духа змінить наше серце так, неначе ми знову народимось, Він на генетичному рівні передасть Свою радість – адже Його присутність відтоді ми бачитимемо й відчуватимемо всюди. Ми відчуємо синівство Батька, Який ніколи не покидає. І лише Йому будемо підпорядковувати свої вчинки, слова, думки.

Те, чому ми поклоняємось, впливає на наші вчинки й на нашу надію. А наша надія (тобто той об'єкт сподівання, звертаючись до якого ми прагнемо обов'язкового результату) звертає наші очі до Бога.

Як би хотілось, щоби український народ віднайшов ту радість у Бога, прийшов за нею до Нього. Тоді би ту радість ніхто не міг відібрати. І за прикладами ходити далеко не потрібно. Усі знають або чули про негритянські спірічуелси – піснеспіви, які складали й виконували чорношкірі раби. Більшість із них дуже світлі, позитивні й підбадьорливі. І всі вони проголошують, що справжню радість ми зможемо віднайти лише в Господі. Не думаю, що обставини їхнього життя були кращі від наших. Проте більшість їхніх пісень звучить у мажорі, на протигагу тому, що більшість наших пісень – у мінорі, тобто із сумом.

Є й інший приклад, який ми можемо віднайти на сторінках Біблії, – історія вибраного Божого народу, Ізраїлю. У них були і злети, і падіння, через свою зневагу Богу вони пішли в полон, а потім ніяк не змогли до кінця відродити своє царство. Проте у храмі постійно звучали псалми – як частина поклоніння, і вони наголошували: радість у житті залежить лише від Бога: ні зовнішні обставини, ні політика, ні соціальні потрясіння не зможуть похитнути її, якщо ми знаходимо її в Господі.

Лишень прочитайте: «Багато хто кажуть: «Хто нам покаже добро?». Підійми ж на нас, Господи, світло Свого лиця! Ти даєш більшу радість у серці моїм, ніж у них, як поможеш їм їхнє збійжжя та їхнє вино молоде. У спокої я ляжу і засну, бо Ти, Господи, єдиний даєш мені жити безпечно!» (Пс. 4:7-9).

«Уявляю я Господа перед собою постійно, бо Він по правici моїй, й я не буду захитаний! Через те моє серце радіє та дух веселиться, і тіло моє спочиває безпечно!» (Пс. 15:8-9).

«Ти перемінив мені плач мій на радість, жалобу мою розв'язав, і підперезав мене радістю» (Пс. 29:12).

Є й інший пласт книг у Слові – пророчі книги. Ці книги – плід служіння Божих вибраних мужів, яких Господь поставив для донесення Своєї волі та Слова. І всі біблійні пророчі книги спрямовані на викриття гріхів Ізраїлю. У них Бог дає оцінку вчинкам людей і відкриває Своє ставлення до того, що вони роблять. (До речі, гріхи й стиль життя, сірість буднів і гніт проблем того часу нічим не відрізняється від сучасності – хіба лише обставинами).

Отож ці книги розповідають про суди Божі за аморальне життя людей. Проте кожна з них закінчується словами надії і радості. Адже Бог відкриває Свою волю для того, щоб життя людей відповідало тому, що Він для них хоче. А через пророка Софонію Бог нагадує, що й Він Сам буде радіти, коли життя Його дітей буде відображати те Його «вельми добре»: «Господь, Бог твій, серед тебе, – Велет спасе! Він у радості буде втішатись тобою, оновить любов Свою, зо співом втішатись буде тобою!» (Соф. 3:17).

У Писанні безліч уривків і віршів, які нам просто кричать, що радість – це наслідок впорядкованого Богом життя. Це наслідок того, що Бог керує цим життям і дає розуміння всіх процесів, які Він проводить у нашому житті. Мова йде саме про стиль життя, тобто не про ті короточасні миттєвості радості, а про перманентний стан радості буття.

Лише прийнявши від Бога те, що Він дає: місце, де я зараз перебуваю, соціальні процеси в країні, мої недоліки й хибі, те, на що я ніяк не можу вплинути, – як мій унікально-особистий шлях на цій землі, я зможу віднайти радість у кожному новому дні. Адже Він поряд, Він визначив моє місце в цьому житті, Він посилав усе найкраще, що слугує для духовного зростання та змужніння, Він пронизує кожну мить, кожен мій подих і кожен мій погляд. І все це і розпалює, і підтримує вогонь радості в серці.

Ми не зможемо знайти радості, якщо будемо шукати її в тимчасових земних речах. Але радість – це те, що має наповнювати серце. І якщо ми прив'язуємо свою радість лише до чогось земного, що від плину часу може змінитись чи ба навіть зникнути, ми завжди будемо потребувати чогось нового. Та й справжньої радості ми не знайдемо. Так і будемо шукати заміінники, які принесуть лише щем у серце.

Адже радість передається генетично – від Батька до Його дитини. І це та радість, яку ніщо не може загасити, ніякі обставини не здатні заглушити й ніхто не спроможний вкрасти. Лише таку справжню радість ми можемо передати іншим, запалити чийсь серця й дати шанс перерватись цьому генетичному плачеві нашого народу.

Олег БЛОЩУК.

Магістр теології, викладач народних звичаїв, свят та обрядів, пастор євангельської християнської церкви «Скеля», м. Рівне.

На форумі у США говорили про релігійну ситуацію в Україні та про порушення свободи релігії в Криму і на Донбасі

27 жовтня у Вашингтоні відбувся XVII круглий стіл «Український запит на зрілу національну державність», який щороку проходить у столиці США за сприяння посольства України у США та численних громадських організацій – Американської ради з міжнародної політики, Центру американсько-українських зв'язків, Українського конгресового комітету Америки та багатьох інших. Цього року вперше темою зустрічі було обрано проблематику «Україна і релігійна свобода».

Зголовною доповіддю у рамках відкриття цього авторитетного зібрання було запрошено виступити директора Департаменту у справах релігій та національностей Міністерства культури України Андрія Юраша, який запропонував розлогу презентацію «Свобода релігії і релігійний плюралізм як незаперечні цінності і пріоритети Української Держави у сфері взаємодії з релігійними організаціями: виклики останніх років».

З привітальним словом до учасників круглого столу звернувся надзвичайний та повноважний посол України у США Валерій Чалий, який розповів про головні виклики, які має Україна на сучасному етапі не лише в рамках імплементації стратегії забезпечення релігійної свободи, але й і в контексті тих нагальних і надзвичайно обтяжливих для української державності проблем, які були погоджені реаліями анексування Криму та окупації частини території Донбасу.

У роботі круглого столу взяла участь надзвичайно репрезентативна делегація з України, серед членів якої були як представники експертного середовища й науковці (керівник відділу філософії та історії релігії відділення релігієзнавства Інституту філософії імені Григорія Сковороди НАН України професор Людмила Філіпович, декан факультету філософії та теології Українського католицького університету Роман Завійський, керівник Кримського наукового центру ісламських студій, представник кримсько-татарської спільноти Айдер Булатов), так і релігійні лідери. Зокрема, Всеукраїнська рада Церков і релігійних організацій була представлена теперішнім керівником цієї організації, главою Церкви євангельських християн-баптистів Валерієм Антоном, а також іншими керівниками

і відомими представниками релігійних організацій: главою Церкви Християн Віри Євангельської Михайлом Паночком, головним рабином Києва та України Яковом Дов Блайхом, главою Києво-Житомирської дієцезії Римсько-Католицької Церкви єпископом Віталієм Скоморовським, речником Української Православної Церкви Київського патріархату єпископом Чернігівським і Ніжинським Євстратієм (Зорею), колишнім речником Української Православної Церкви (Московського патріархату), ректором відкритого Православного Університету Святої Софії – Премудрості Божої, протоєреєм Георгієм Коваленком, главою Комісії з екуменічного та міжрелігійного діалогу Української Греко-Католицької Церкви отцем Ігорем Шабаном.

Говорячи про досягнутий в Україні рівень релігійної свободи і толерантності, Андрій Юраш після представлення загальної ситуації у різних релігійних і конфесійних середовищах держави зупинився на з'ясуванні давно обговорюваного та по-різному трактованого питання щодо розходження у двох підходах до з'ясування та усвідомлення релігійної ситуації у державі – одного, базованого на статистичних даних, які репрезентують інституційну мережу діючих у державі релігійних організацій, та

другого, який показує реальну ідентичність громадян України, базовану на визначенні і декларуванні власної самототожності за основними релігійними структурами.

Окрім того, директор Департаменту у справах релігій та національностей розповів учасникам зібрання про діючі у рамках виконавчої гілки влади інститути та ініціативи, які покликані забезпечити регулярні контакти між владними інституціями та релігійними організаціями, з одного боку, та модерувати і сприяти поглибленню різного роду та типів контактів поміж самими релігійними структурами, з іншого боку. Значна увага також була звернута на міжрелігійні та міжконфесійні інституції, які вже багато років функціонують чи лише щойно започаткували свою діяльність в Україні.

В останній частині своєї презентації Андрій Юраш зупинився на численних фактах, які свідчать про системність порушення прав людини на вільне сповідання релігії на території тимчасово анексованого Криму та окупованих регіонах Донбасу.

У другій частині зустрічі учасники зосередили увагу на обговоренні питань щодо вироблення конкретних рекомендацій задля оптимізації та поглиблення «духа міжрелігійної співпраці» та вироблення конкретних

кроків у сенсі здійснення відповідних ідей на близьке та перспективне майбутнє.

До роботи круглого столу активно долучалися відомі громадські та політичні діячі, що репрезентували різні аналітичні та політичні середовища Сполучених Штатів. Зокрема колишній посол США в Україні, а нині провідний дослідник Кеннан Інституту у Вашингтоні Вільям Міллер, директор Інституту з людських прав та демократії Інституту Маккейна, колишній президент всесвітньо відомої інституції Freedom House Давід Крамер, ще один колишній посол США в Україні Роман Попадюк, відомий політичний аналітик та директор Центру з питань енергетики, природних ресурсів та геополітики Інституту аналізу та глобальної безпеки Аріелій Коген.

Ректор Відкритого православного університету в Києві протоєрей Георгій Коваленко мав можливість презентувати університет як проект, покликаний сформувати образ майбутньої релігійної спільноти України. Коментуючи подію, він написав на своїй сторінці у Facebook: «Саме релігійна спільнота мала б першою відмовитися від Hate Speech (мови ненависті) на користь Speech of Love (мови любові)».

PICU.

ВІРУЮ

Найгірша форма обману

«Не обманюйтеся – Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!» (Гал. 6:7).

Степан КАСЯНЮК

Пастор церкви «Благодать»

м. Рентон, Сіетл, США

Це слово говорить нам про щось не дуже приємне – говорить про обман. Обман буває різним – маленьким, вимушеним, ситуативним тощо, але найстрашніший і найбільш небезпечний серед них – самообман. І саме про самообман іде мова в Гал. 6:7.

Якщо намагаються обманути мене, я ще можу якось захиститися, вжити якихось заходів. Обмануть раз – і надалі я вже буду обережний. Але коли я обманюю сам себе, то як від цього вберегтися?

У 18-му розділі Євангелія від святого апостола Луки записана притча про митника і фарисея. Ісус розповів цю притчу тим, хто вважав себе праведним, а інших принижував.

Фарисей молився: «Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди: здиришки, неправедні, перелюбні, або як цей митник. Я пощу два рази на тиждень, даю десятину з усього, що тільки надбаю!» (Лк. 18:11-12).

У чому ж полягала помилка фарисея? Він обманювався відносно самого себе і не бачив себе таким, яким бачив його Бог. Він думав, що він праведний, одягнений, зрячий, але в очах Бога він виглядав зовсім по-іншому.

Перевага ж митника була в тому, що він принаймні не обманювався щодо себе і бачив себе таким, яким його бачив Бог. Написано, що він молився і просив милості від Господа і пішов додому більш оправданий, ніж фарисей.

Тисячі, а можливо, й мільйони людей сьогодні перебувають під прокляттям самообману. Ненавчально масовий гіпноз охопив людство.

Самообман небезпечний тим, що він нам властивий, це частка нашої гріховної природи. Спочатку зміг обманути наших прародичів в Едемському саду, а потім люди самі навчилися обманювати – і інших, і себе.

І коли вони обманюються з молодості, то на старість самообман настільки оволодіває людьми, що вони вже не здатні виплутатися з цієї сітки і так і помирають в самообмані.

Фарисей жорстоко обманювався, думаючи, що він до вподоби Богу, що він праведний, зрячий і одягнений, а він був не до вподоби, був грішний, сліпий і нагий.

Обманювався колись і Петро відносно своєї стійкості і вірності, коли запевняв, що навіть коли усі відвернуться від Ісуса, всі зречуться, то він не зречеться. Однак ще не заспівав півень, як Петро тричі відрікся від свого Спасителя.

Обманювався колись Давид, коли вчинив великий гріх. Він наче не бачив цього і жив, мовби нічого не сталося, і тільки коли Господь через пророка йому докорив, відкрилися його очі і він почав кається.

Обманювалася церква в Лаодикії, думаючи, що вона багата і ні в чому не має потреби, а насправді вона була бідна, сліпа і нага.

А яка ситуація сьогодні? Так багато церков можуть похвалитися своїм блиском, численністю членів, своїми різними програмами, шоу і гала-концертами, але це зовнішній блиск, а всередині часто гниють.

Так буває з церквами, так буває і з окремими людьми. І дуже прикро, коли людина успішно починала своє духовне життя, і враз щось стається, приходиться відступлення. Людина починає думати про себе більше, ніж належить, і непомітно підкрадається гордість, засліплюючи очі людини.

Так сталося з царем Ізраїлю Єровоамом, про якого читаємо в Першій книзі царів. Взагалі, історія ізраїльських царів дуже повчальна для нас, жителів періоду благодаті. Єровоам був мужнім чоловіком, якому Господь дав

в управління десять племен Ізраїлю. І пообіцяв, що коли Єровоам буде ходити його дорогами і дотримуватиметься його заповідей, буде все робити так, як робив Давид, то він зміцнить його царство, тобто його династію.

Але, зійшовши на престол, Єровоам чинив не так, пішов не тим шляхом. Замість того, щоб служити і поклонятися живому, правдному Богу, про Якого він мав пізнання, він схилив своє серце і серце свого народу до поклоніння ідолам.

Поступово, крок за кроком почалося відступлення від Божих істин, Божої дороги цього перспективного молодого чоловіка.

П'ять великих переступів Єровоама

Першим переступом Єровоама було те, що він зробив образ для поклоніння – вилив два золоті тельці. Одного поставив в Дані, другого – в Бет-Елі і проголосив: «Оце, Ізраїлю, боги твої, що вивели тебе з єгипетського краю» (1 Цар. 12:28). Цим вчинком він, фактично, порушив перші дві Божі заповіді.

Другий переступ – Єровоам вибрав інше місце для поклоніння і жертвопринесень.

Третім порушенням Божих постанов було те, що Єровоам настановив незаконних священників, яких Бог не вибирав і не освячував.

Четверте – він запровадив святкові дні за бажанням свого серця.

І п'яте зло – Єровоам побудував свій власний жертвник всупереч Божому припису.

Це не були другорядні, дрібязкові порушення, це були порушення основних Божих постанов. Фактично, Єровоам став засновником нової релігії – релігії Вавилону, суміші істини з оманом.

Паралелі з сучасним християнством

У цій життєвій дорозі Єровоама можна побачити паралелі з розвитком і відступництвом сучасного християнства.

Якби Єровоам любив Бога і дійсно прагнув мати з Ним спілкування, тісні стосунки, то навіть якби він і падав, усе ж, подібно до Давида, знову піднімався б і в покайний біг в обійми люблячого Отця. Але Єровоам по-іншому будував відносини з Богом. І з року в рік своїми діями гнівив Господа.

А які наші відносини з Богом? Ми називаємо себе християнами, віруючими людьми, але яке наше практичне християнство? Чи не гнівається на нас Господь?

Він бачить не тільки нашу зовнішність, Він проникає досередини і бачить, чи все там так чисто і пристойно, як зовні, чи немає в нас фальшу, вдаваності, лицемірства, подвійних стандартів, поверхневості, формалізму.

Те, що ми про себе думаємо, – це ще не все. Ми можемо помилятися, обманювати себе. Навіть те, що про нас говорять люди, – це не зовсім правда. Важливо те, що про нас думає і що говорить Бог.

І скільки людей сьогодні, яких можна назвати віруючими тільки за формою, а не за змістом, за назвою, а не за духом. А ще колись апостол Павло писав до римлян: «Бо не той юдей, що є ним назовні, і не то обрізання, що назовні на

тілі, але той, що є юдей потаємно, духово, і обрізання серця духом, а не за буквою; і йому похвала не від людей, а від Бога» (Рим. 2:28-29).

Що з того, що Єровоам був юдеєм з племені Єфремового, коли по життю він був язичником. Яка користь називатися християнином, а жити, як язичник.

Минали роки. Єровоам своїми діями продовжував гнівити Бога. Він думав, що Бог цього не бачить, що все добре, тому що Бог якийсь час мовчав. Єровоам думав, що так все і буде. Як говорить Біблія: «Оце ти робив, Я ж мовчав, і ти думав, що Я такий самий, як ти. Тому буду картати тебе, і вилочу все перед очі твої! Зрозумійте ж це ви, що забуваєте Бога, щоб Я не схопив, бо не буде кому рятувати!» (Пс. 49:21-22).

Одного разу Єровоам, продовжуючи свій бунт проти Бога, кадив перед жертвником, виконуючи роль священника, чого робити не мав права. І саме в той час Бог посилав до нього Божого чоловіка з Юдеї. Пророк проклинає жертвника, і той на їхніх очах розпадається. Це вже було чудо, це звучав Божий голос. Але Єровоам вперто продовжує йти проти Бога і не кориться, а простягає руку, торкаючись вказівним пальцем пророка. І рука його стає дерев'яною. Це дещо отвержежує його, і він просить чоловіка Божого помолитися за нього. Той молившись, і рука Єровоама оживає.

Здавалося б, тепер він має одуматися, отямитися, але де там. Написано, що і після цієї події Єровоам не зійшов зі своєї гріховної дороги.

Однак Бог осміяний бути не може. І Він починає свою строгу розмову з Єровоамом. Хвороба непрошеною гостею заходить в царський палац. Смертельно захворів його улюблений син, спадкоємець престолу. Тепер Єровоам згадав про Бога, тепер Бог потрібний йому. Він же обіцяв, що зробить його дим міцним, твердим. Але все руйнується.

Бог тепер був потрібний Єровоаму, але як звернутися до Того, Кого ти постійно дратував, гнівив?.. І замість прямої дороги через покайняння Єровоам іде до Бога обхідним шляхом. Довідавшись, що пророк Ахія недалеко, він посилає йому дороги подарунки, щоб якось задобрити Бога.

Та Бог непідкупний! Йому не потрібні гроші чи подарунки. Єдине, що Він хоче, – це наше серце.

Єровоам не хотів, щоб пророк дізнався, від кого ці подарунки, і вдається до хитрощів, посилав до пророка свою дружину, яка перед тим перевдягнулася в іншу одягу.

Єровоам не знав Бога. Він знав про Бога, але не знав його особисто. Його віра була формальною.

Релігійний формалізм – це небезпечна пастка, з якої дуже і дуже нелегко вибратися. Недарма апостол Петро писав: «... Коли хто втече від нечистоти світу через пізнання Господа й Спасителя Ісуса Христа, а потім знов заплутується ними та перемагаються, то останнє буває для них гірше першого» (2 Петр. 2:20). А перед цим Петро називає таких людей джерелами безводними, хмарами, бурєю гнаними.

Християнський формалізм – це страшна біда нашого часу. З нього вирватися важче,

ніж блуднику звільнитися від своєї залежності. Легше чоловікові, який погруз в бруді і покається і очиститься, ніж зовні чистому звільнитися від релігійного формалізму. Легше змінитися злодію, ніж чоловікові, який тільки має вигляд побожності, а сили його зрікся, який позбавлений живих відносин із Творцем.

Єровоам обманювався, думаючи, що оте маскування обведе Бога навколо пальця. У світі сьогодні такого маскування повно. Недарма хтось назвав цей світ театром, де люди – актори і ходять в масках. Для світу це не дивно, але і в церквах немало замаскованих християн. Вони носять маски благочестя, напускної святості, у їхніх діях стільки ревності і відваги, що простодушні люди захоплюються ними. А скільки в них претензій до інших віруючих, до їх зовнішнього вигляду... У них маски на кожен випадок – маска для сім'ї, для церкви, для замовників у бізнесі... Це лицеміри, які не бояться Бога і вводять в оману своїх братів.

Але Бога обманути не можна. Він і під маскою лицемірства бачить справжнє лице людини. Так сталося з Єровоамом. Бог попередив пророка, що до нього наближається знатна гостя, яка ховається під чужим іменем і чужим одягом. І коли вона стала на його порозі, він сказав прямо: «Увійди, Єровоамова жінко! Чому ти ти вдаєш чужу? А я посланий до тебе з твердою звісткою» (1 Цар. 14:6).

Ахія був Божим пророком, він говорив не мрії свого серця, а те, що йому сказав Бог. Так хочеться, щоб і в наших церквах були жінки і мужі Божі, які, як сильні пророки, могли би відкривати таємниці, таємні гріхи, щоб приходив страх і люди знали, що є в церкві Божі очі, є цей божественний рентген.

Обман Єровоама не вдався, маска була зірвана. І дуже небезпечно загравати з Богом, як це робив Єровоам.

Бог хоче зняти маски і з віруючих сьогодні. Буває, ми молимося і не одержуємо відповіді. Причин цього немало, і одна з них – Бог не відповідає на молитви перевдягнених християн, віруючих в маски. Бог говорить: перестаєть Мене дратувати своєю напускною святістю і своїм виглядом побожності.

І якби апостол Павло міг навідати сьогодні наші церкви, то я думаю, що сказав би, як колись сказав филиппіанам: «Багато бо хто, що про них я вам часто казав, а тепер говорю навівть плачучи, поведяться, як вороги хреста Христового» (Фил. 3:18).

Життя Єровоама було бунтом проти Бога. Тому вирок був строгий: твій син помре!

Але на цьому суди Божі над Єровоамом не закінчилися. Це був тільки початок. Господь винищив весь його рід, усі повмирали ганебною смертю, і, фактично, ніхто, крім того одного сина, не був похований у своїй могилі.

Біблія застерігає: «Страшна річ – упасти в руки Бога Живого!» (Євр. 10:31). І твій гріх завжди знайде тебе, як би ти не намагався його заховати. Він знайде тебе ще в цьому житті, у твоїх діях. Гріх і гріховні наслідки – це дві сторони однієї медалі.

«Не обманюйтеся – Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!» (Гал. 6:7). Що ми сіємо в нашому житті, у наших сім'ях, у наших церквах? Якщо сіємо насіння справедливості, любові, добрих діл, то пожнемо благословенний плід. Але якщо сіємо недобре, зле, розбрат, плітки, нам доведеться пожинати гіркі плоди.

Наше минуле йде вслід за нами, усе, що ми посіяли, обов'язково зійде, добре чи зле. Урожай доведеться збирати, хочемо ми цього чи ні. А це очевидно, що жнемо ми завжди набагато більше, ніж сіємо. Це незмінний закон жнив.

У свій час Давид зрозумів цю істину, хоча йому довелося багато пожати. Він зробив висновки і зміг поправити свої справи, відновити стосунки з Богом. І Бог простив йому. Давид мав м'яке серце і не зволікав з покайнянням. Тому Бог і назвав його мужем по серцю Своему.

Єровоам так і не зміг нічого змінити. Його серце було закрито для покайняння і Божої благодаті. І на його могильній плиті можна було б прочитати слова фатальної епітафії: «Робив ти гірше за всіх, хто був перед тобою, а Мене ти відкинув геть».

Нік Вуйчич закликав парламентарів молитися за Україну

Цієї осені до ВРУ завітав Нік Вуйчич, відомий проповідник, мотиваційний оратор, людина-легенда для багатьох християн. Він відомий тим, що, попри відсутність рук і ніг, не лише веде повноцінне життя, але й надихає інших рухатись вперед і ніколи не здаватися. «Я щасливий і нічого не потребую», – звик повторювати про себе Нік. У стінах парламенту він говорив про віру, надію, духовні цінності і майбутнє України.

Напередодні візиту до парламенту він зібрав 10 тисяч українців в столичному Палаці спорту. «З Богом все можливо!» – таким став головний меседж його виступу. Послухати Вуйчича в несесійний тиждень зібралося кілька десятків народних депутатів ВРУ,

серед яких – Людмила Денисова, Максим Бурбак, Павло Унгурян, а також міністр освіти та науки Лілія Гриневич і уповноважений Президента України з прав дитини Микола Кулеба. Тому говорили переважно про підрастаюче покоління та його духовні цінності.

Нік зазначив, що нині українська молодь покидає країну в пошуках кращого життя. Але майбутнє України саме за ними. Тож треба виховувати націю за принципами моральності, патріотизму та найкращих духовних цінностей.

«Ніхто не досконалий. Треба лише кожного дня бути кращою версією себе, – сказав Нік. – Бо в підсумку дивляться не на те, скільки у вас грошей чи який інтелект, а на те, яка ви людина».

Говорячи про майбутнє суспільства, не оминули і тему Реформації. Адже наступний рік Україна проведе під гаслом R-500. Нік впевнений, що це гарна можливість доторкнутися до нашої духовності і реформувати серця більшості людей. Тоді нашу країну чекають позитивні зміни в усіх сферах життя. «Це Божий план для України», – підсумував він.

Присутні в залі були вражені від зустрічі з Ніком. Зокрема, народний депутат ВРУ Павло Унгурян назвав його взірцем волі і сили духа: «Це наш брат, згусток Божої енергії, який вчить перемагати несприятливі обставини життя», – сказав він.

На правах голови міжфракційного об'єднання «За духовність, моральність та здоров'я України» (та координатора оргкомітету R-500) Павло Унгурян запросив Ніка взяти участь в освітніх заходах, присвячених року Реформації. Адже той здатен мотивувати, надихати, змінювати світогляд невіруючих мирян.

Наприкінці зустрічі Нік запросив всіх парламентарів помолитися за свій народ, свою місію в парламенті та майбутнє держави. Ніхто не відмовився. Це сталося вперше за всю історію існування парламенту. З Богом можливо все!

Уподібнюватися Творцю

Ми живемо у світі, який Бог створив прекрасним, а диявол намагається спотворити. На жаль, йому вдалося викривити розуміння трьох головних понять християнства. Церкву він назвав приміщенням, хоча церква – це зібрання народжених згори людей. Любов'ю він назвав похвальність, бажання отримати від життя все, що тобі до вподоби. У Біблії ж написано, що любити – це означає жертвувати своїми потребами й бажаннями заради Бога й інших людей. Вірою він назвав конфесію, а не таке бачення буття на підставі Божого Слова, яке спонукує людей жити по-Божому.

Коли Ісус Христос говорив про Свій прихід за Церквою, то сказав: «Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?» (Лк. 18:8). Не правильну конфесію, а людей, які живуть згідно зі Словом Божим.

Як стати людиною, яка живе вірою? Тобто людиною, яка вміє розпізнати Божу волю в кожній окремій ситуації і діяти в цілковитій згоді з нею. Протилежна риса – маловіря, самовпевненість.

Маловіря – це невпевненість у Богові зі страху перед людьми й турбота про земне благополуччя. Маловіря характеризують як відсутність повної, глибокої переконаності в будь-якій християнській істині чи прийняття цієї істини тільки розумом, але не серцем. Маловіря для серця – те саме, що сумнів для розуму.

Ісус Христос жив на землі так, що Його віра для нас є особливим, досконалим взірцем. Він повністю довіряв Небесному Батькові: «І благав Він: Авва-Отче, Тобі все можливе: прonesи мимо Мене чашу!» (Мр. 14:36). А проте не чого хочу Я, але чого Ти...» (Мр. 14:36).

Як поведився Ісус, живучи на землі? Він Сам говорив про Себе: «По правді, по правді кажу вам: Син нічого робити не може Сам від Себе, тільки те, що Він бачить, що робить Отець; бо що робить Він, те так само й Син робить» (Ів. 5:19). Ісус повністю довіряв Своє життя Небесному Батькові, усі Свої кроки узгоджував із Ним. Навіть тоді, коли Йому було дуже важко (Мр. 14:36), Він усе ж вибрав те, що хотів Отець.

Він бачив людей, у яких була жива віра, і ніколи не проходив повз них. Так, Ісус допоміг жінці, яка багато років була хвора на кровотечу. Доторкнувшись до Господа, вона стала здоровою. І Христос похвалив її за віру.

Кожного разу, коли ми зустрічатимемо людей, які живуть вірою, варто переїмати їхню віру. Пригадую життєву історію. На занятті з вивчення Біблії я ділилася з присутніми своєю довірою Богові в питаннях фінансів. Одна жінка дуже захопилася такою ж вірою в цьому питанні. І почала молитися й просити Бога, щоб Він допоміг їй у цьому. Згодом вона засвідчила, що якось зібралася їхати на дачу, у гаманці було лише 10 гривень, щоб доїхати туди й назад. Тут заходить сусідка й просить позичити 10 гривень на інсулін. Згадавши своє бажання жити вірою, вона дала сусідці гроші й вирішила, що на дачу не поїде, хоча їй дуже потрібно. Через півгодини їй приносять пенсію. І вона прославляла Бога за те, що могла віддати сусідці гроші й потрапити на дачу...

Ще однією особливістю життя Ісуса Христа на землі було те, що Він молився за зростання віри людей. «Я ж молився за тебе, щоб не зменшилась віра твоя; ти ж колись, як наверхнешся, зміцни браттву свою!» (Лк. 22:32). Хоч сатана хотів зробити все можливе, щоб апостол Петро ніколи не став апостолом, Ісус молився, щоб віра Петра зросла й він зміг протистояти сатані. Як наслідок, ми маємо історію, яка описує життя особливого апостола, через якого Бог зробив багато справ на землі для людства.

Кроки до віри

Багато людей думають, що віра передається від батьків. На жаль, від батьків передаються лише гріхи. Безперечно, батьки можуть бути благословенням для своїх дітей і допомогти їм набутти віру, якщо самі живуть згідно з Писанням. Слово Боже вказує на кроки, якими потрібно йти, щоб збудувати свою віру.

Віра – Божий дар. «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8-9).

Бог дає дар спасаючої віри, коли ми визнаємо свої гріхи. Неможливо якось заслужити прощення гріхів чи життя на небі. У Біблії неодноразово підкреслюється той факт, що віра, завдяки якій ми отримуємо прощення й спасіння, дається лише по Божій благодаті.

Дуже важливо пам'ятати, якою ціною Бог дав нам це право – бути спасеними. Він віддав на хрест Голгофи Свого улюбленого Сина Ісуса Христа.

Віра – від слухання Слова Божого. «Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Рим. 10:17).

На жаль, у багатьох людей підґрунтям віри є традиції й обряди, які запровадили наші попередники і які не узгоджуються з Божим Словом. Але Бог завжди залишається вірним у тому, що Він пообіцяв у Своєму Слові.

Апостол Павло в Посланні до римлян пише, що наша віра зростає від слухання Слова Божого. Слово «слухання» дуже близьке до слова «послух». А для того, щоб слухатись Божого Слова, потрібно Його знати.

Вірою треба ділитися з іншими людьми. «Та маючи того ж духа віри, за написаним: «Вірував я, через те говорив», – і ми віруємо, тому то й говоримо...» (2 Кор. 4:13).

Коли люди зустрічаються, вони зазвичай про щось говорять. У більшості випадків – про наболіле. І завжди знаходиться, на що поскаржитися або висловити своє незадоволення кимось. Це не збудує людей, з якими ми спілкуємось. Натомість коли ми ділимося з людьми своєю вірою, ми не тільки приносимо добро співрозмовникам, а й самі зростаємо у вірі.

Апостол Павло пише: «Ти маєш віру? Май її сам про себе перед Богом. Блаженний той, хто не осуджує самого себе за те, про що випробовується! А хто має сумнів, коли їсть, буде осуджений, бо не робить із віри, а що не від віри, те гріх» (Рим. 14:22-23).

У цьому тексті апостол робить дуже серйозну заяву: «...а що не від віри, те гріх». Люди часто спочатку роблять, а потім думають про те, що зробили. Перед тим як щось зробити, потрібно впевнитися, чи цей учинок відповідатиме Слову Божому.

Сотник звернувся до Ісуса з проханням зцілити хворого слугу. Він вірив, що Ісусові варто сказати слово – й слуга одужає. І не був посоромлений у своїй надії на Нього (Лк. 7).

Саме вірою треба перемагати спокуси. «А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі вогненні стріли лукавого» (Еф. 6:16).

Ворог душ людських разом зі своїми демонами працює день і ніч, щоб заподіяти зло людині. Щоб йому протистояти, потрібна віра. У Посланні до ефесян апостол Павло пише, що це найголовніша зброя, якою можна відбити всі атаки диявола.

Декілька разів диявол навіть насмілювався підходити до Ісуса, Сина Божого, щоб звести Його. Але в нього нічого не вийшло, тому що Ісус протистояв йому вірою. Кожного разу на його пропозиції Ісус говорив: «Написано» й далі цитував Писання. Що робите ви, коли до вас приходять спокуси – від представників протилежної статі, нечесних грошей або чогось іншого?

Лише твердою вірою можна протистояти дияволу та його спокусам. Потрібно добре знати, що написано в Біблії щодо різних моментів нашого життя. Вивчайте напам'ять Божі істини й живіть ними – вони збережуть ваше життя від неправильних кроків і приведуть до вічного життя на небесах.

Любомир ТУРЧАК.
Пастор.

Загравання з бісами не минає безслідно – священик про Гелловін

Чимало людей, особливо молодих, святкують Гелловін, переодягаючись у костюми темних сил. У багатьох випадках учасники цих забав і не здогадуються, на яку небезпеку вони себе наражають, бо Гелловін насправді – це свято нечистої сили. Так вважає римо-католицький священик-екзорцист Андрій Шут, пише CREDO.

«Гелловін – це ніяка не забава і нічого спільного з християнством не може мати. Навіть переодягатися в костюм сатани або демона небезпечно. Найголовніше – це ідея, з якою метою ти це робиш, що тобі це дає, чому ти в цьому береш участь. Демони – вороги життя, вороги спасіння, і тому сама ідея Гелловіну неприйнятна для християнина».

За словами священика, тяжкі наслідки таких «розваг» – відкриття свого життя для демонів. Навіть якщо ти атеїст, це не означає, що загравання з бісами миттєво для тебе безслідно. У першу чергу від таких розваг шкоди зазнає душа. Людина, яка не визнає Бога, – хороша приманка для сатани. Гелловін – свято нечистої сили, через яке біси показують своє володарювання, і християнин не може брати в цьому участь.

Священик звернув увагу, що сатана не питає, свідомо чи несвідомо ти береш участь в таких «святках». «Ти зайшов на його територію – і він буде задоволений. Бог же створив людину вільною, і тому Бог рахується з вибором людини, а біс – ні. Він може тимчасово допомогти, але потім обов'язково забере те, що дав: кар'єру, гроші, інші послуги – та ще й доведе ту нещасну людину до трагічної смерті, до самогубства, іншого сумного фіналу. Його «послуги» коштують дуже дорого», – зазначає священнослужитель.

У своєму служінні священик не раз стикався з одержимими, які постраждали від впливу злих духів, причому як прямої їх дії, так і непрямої. Наприклад, якщо хтось у родині займався магією, ворожів, «зціляв» інших людей тощо, це впливає на всю сім'ю.

«99% людей, які до мене звертаються, потребують молитви визволення. Це люди, які безпосередньо мали контакт з різними ворожками, знахарками або хтось з їхньої родини займався такими речами. Буває, що людина мала святотатську (нещирі) сповідь, відійшла від Бога або уклала пакт із бісом, щоб отримати якісь тимчасові вигоди. Серед цих людей були й ті, які терпіли великий фізичний біль, їх щось крутило, душило, вони сильно кричали», – згадує священик.

Наслідки Реформації

Історія Реформації – великого руху, який розпочався в XVI ст. і проголосив необхідність повернення християнства від вплетених у нього язичницьких забобонів до чистого вчення Біблії, – належить до одного з найважливіших періодів світової історії, позначаючи перехід від Середньовіччя до Нового часу.

Поняття свободи совісті, рівності людей незалежно від їхньої релігійної, національної, расової належності, рівності прав чоловіків і жінок, захист малозабезпечених, дітей, людей похилого віку та хворих, демократичні інститути влади – усе це результат саме Реформації.

Це – один з небагатьох історичних рухів, який стояв на принципах повернення до євангельського вчення, утілення його принципів у повсякденне життя людей та держав. Рух, котрий чітко проголосив, що без Бога і без Євангелія неможливо змінити на краще ані життя людини зокрема, ані держави в цілому.

Реформація й освіта

Велика Реформація усунула кілька основних перепон на шляху просвіти і прогресу. По-перше, вона зруйнувала схоластичну систему освіти середньовічної Церкви. Ця система ґрунтувалася на язичницьких уявленнях та забобонах. По-друге, Реформація спростувала принцип протиставлення науки й віри, який відстоювала середньовічна Церква. На підставі Біблії Реформація показала, що істинна наука не суперечить вірі, а навпаки, нові наукові відкриття засвідчують мудрість і велич Творця всесвіту.

По-третє, Реформація, проголосивши рівність усіх людей перед Богом незалежно від їхнього соціального становища, расової, гендерної чи національної належності, надала всім однакові можливості для здобуття освіти.

По-четверте, унаслідок Реформації були зруйновані середньовічні забобони, а також доведена цілковита антинауковість астрології, хіромантії та інших проявів окультизму. Відбулося розмежування науки і псевдонауки.

По-п'яте, Реформація проголосила, що кожна людина має знати й читати Біблію, а для цього необхідно здобути хоча б мінімальну освіту.

Уже впродовж найближчих років після початку Реформації були відкриті нові університети, а навчання в старих зазнало кардинальних змін, відбувся перехід від схоластичної системи до сучасної. Плодом цього стало здійснення великих наукових відкриттів. Практично кожна сучасна наука сягає своїми коренями саме в ті роки.

Прямим наслідком Реформації стало й масове відкриття шкіл, а точніше, створення доступної системи освіти для всіх верств населення. Біля її витоків стоять видатні педагогі-реформатори, які у своїх працях спиралася лише на принципи Біблії. Одним з найвидатніших представників цієї плеяди

був Ян Амос Коменський (1592-1670), котрого заслужено називають батьком сучасної педагогіки. Він писав у своїх працях: «Усі люди, котрі тільки народилися, прийшли у світ з однією головною метою – бути людьми, тобто розумними істотами, володарями тварин, яскравою подобою свого Творця. Тому всіх потрібно вести до того, щоб вони, належним чином увібравши в себе науку, доброчесність і релігію, могли з користю пройти справжнє життя й гідно підготуватися до майбутнього».

Що б не вивчала християнська молодь після Святого Письма (науки, мистецтво, мови тощо), – усе слід досліджувати згідно з Писанням, щоб молодь могла побачити й чітко усвідомити, що все цілковито марнота, якщо воно не стосується Бога та прийдешнього життя».

«Отож треба якомога більше дбати про те, щоб мистецтво навчати моралі та істинного благочестя було поставлене належним чином і в школах». Слову Божому Коменський та інші протестантські реформатори-педагоги надавали першочергового значення, беручи його за основу всієї системи освіти та підкреслюючи, що справді освіченим, грамотним членом суспільства, котрий приносить йому реальну користь, може бути лише глибоко віруюча людина з високими моральними принципами.

Реформація та медицина

Досліджуючи вплив Реформації на розвиток медицини як науки, ми можемо виділити кілька основних моментів.

Зміни, які відбулися в системі освіти, сприяли розвитку нового напрямку медицини. Це змусило відмовитися від популярних на той час «методів» лікування, якот: лікування замовляннями, «зубами дракона», настоянкою «місячного світла» тощо.

Реформація сприяла заснуванню університетів із суто науковою програмою навчання та впровадженню галузевої системи шкільної освіти, що значно підвищило загальний рівень грамотності для підготовки кваліфікованих медичних кадрів.

Реформація стала поштовхом до створення експериментальної медицини, стрімкого розвитку анатомії та фізіології, заборонених в епоху Середньовіччя інквізицією, заклавши фундаментальну базу для досліджень патологічних станів.

Реформація сприяла науковому розгляду поняття хвороби, змусивши відмовитися від середньовічних забобонів (ролі зірок, наврочення, проклять тощо в розвитку хвороби). На підставі цього були сформовані принципи патогенетичної терапії різних захворювань».

Завдяки впливу Реформації були відкриті принципи психосоматичної медицини, яка ґрунтується на ідеї взаємозв'язку психоемоційних особливостей людини, її характеру, соціального оточення та особливостей протікання того чи іншого захворювання.

Саме в країнах, які прийняли вчення Реформації, були засновані перші справді наукові медичні факультети університетів та перші державні лікарні.

І дотепер країни, які прийняли Реформацію, володіють найкращими у світі вищими навчальними медичними закладами й клініками, а держава значною мірою, якщо не повністю, бере участь у страхуванні громадян.

Реформація і сім'я

Основою будь-якого суспільства є сім'я, влучно названа ланкою суспільства. Саме від устоїв сім'ї залежать стан та особливості усього суспільства, а отже, і держави.

«Реформація змінила моральний ідеал, піднесла на вищий рівень сімейне й суспільне життя. Середньовічний ідеал благочестя – це втеча від гріховного світу, а сучасний ідеал – його перетворення. Взірцевий святий середньовічної Церкви – це монах, далекий від задоволень та обов'язків суспільства... Взірцевий святий євангельської Церкви – це вільний християнин, активний громадянин суспільства, який виявляє своє

благочестя, виконуючи суспільні й сімейні обов'язки, і прагне до освячення своєї людської природи.

Перший намагається перемогти світ, утікаючи від його спокус, але врешті-решт не може втекти від плоті, світу й оман диявола у власному серці. Другий силою Христа перемагає світ, змінюючи його. Перший утримується від весільного бенкету, а другий відвідує його і перетворює воду на вино. Перший уникає жінки як спокуси, а інший ставиться до неї прихильно, відображаючи у своєму шлюбі святий союз Христа з Його Церквою. Перший намагається досягнути цнотливості через стримання, а другий виявляє її у своїй сім'ї. Перший відмовляється від будь-якого земного майна, а другий користується ним на благо ближніх...

Щоденні обов'язки та випробування сімейного і суспільного життя – це більш гідна школа моральної дисципліни, аніж чернеча безшлюбність та бідність. Доброчесність і милосердя жінки слугують необхідним доповненням чеснот чоловіка та формують його характер».

Таким чином, були створені всі базові умови для успішного розвитку суспільства та проведення ключових реформ.

Реформація та громадянська свобода

Реформація докорінно, відповідно до біблійного вчення, змінила одну з основ середньовічної Церкви, котра поділяла всіх людей на святий освічений клір та гріховний, неосвічений у духовних питаннях світ, повністю підзвітний клірові.

Суспільний чи церковний принцип протестантизму – це загальне священство всіх віруючих, на відміну від особливого священства, яке вважається посередником між Христом і мирянами.

Елітарна ієрархія середньовічної Церкви відводила мирянам позицію пасивного послуху. Єпископи правили людьми і навчали їх. Вони самі складали собор чи синод і мали виняткову законодавчу й адміністративну владу. Миряни не мали права голосу в духовних питаннях. Вони не могли навіть читати Біблію без дозволу священника.

«У Біблії кожен віруючий названий святим, священником і царем. Цей принцип робить мирян активними співпрацівниками в управлінні церквою.

Вони отримують право голосу під час обрання пастора. Кожен член громади приносить користь для спільної справи залежно від свого особливого дару. Цей принцип – джерело релігійної та громадянської свобод, які процвітають у більшості протестантських країн. Релігійна свобода породжує свободу громадянську. Загальне священство християн законно означає їхню загальну

царственість незалежно від того, живуть вони в монархії чи в республіці.

Позитивний ефект цього принципу виявився в поширенні знань про Біблію серед мирян, у народних гімнах і в співі громади, у появі старійшин-мирян, у благочестивому прагненні міської влади до морального вдосконалення суспільства та до загальної просвіти».

«Реформація була великим актом визволення від духовної тиранії та відновлення священних прав совісті в питаннях віри. Сміливий виступ Лютера на Вормському рейхстазі перед лицем імператора – одна з найбільш величних подій в історії свободи, його красномовне свідчення звучить упродовж століть. Щоб повалити владу папи, який називався і вважався зримим намісником Бога на землі й володів ключами від Царства Небесного, вимагалось більше моральної сміливості, ніж для того, щоб витримати тисячу битв».

І сьогодні найбільш демократичні країни – протестантські: Німеччина, США, Канада, Велика Британія, Швейцарія, Швеція, Фінляндія, Данія, Австралія. У них права людини найбільш захищені.

Реформація й економічне процвітання

Велика Реформація завдала смертельного удару феодальній системі середньовічної Європи; цю систему активно обіргала середньовічна Церква, своїм авторитетом вона освячувала феодальні порядки.

Середньовічна Церква була зацікавлена у феодальних відносинах, бо, по-перше, вона сама виступала великим феодалом, володіючи незліченною кількістю земель, замків, фортець, сотнями тисяч кріпосних селян. По-друге, феодальна система підтримувала роздробленість кожної європейської держави, а це було дуже вигідно Церкві, оскільки сильна влада могла виступити її конкурентом. У стані ж феодальної роздробленості було значно легше маніпулювати незгодою королів, герцогів і баронів.

Однак та сама феодальна роздробленість підтримувала постійні війни між країнами, перешкождала розвитку економіки, ускладнювала торгівлю.

І ось Реформація, підірвавши непохитну владу середньовічної Церкви, з одного боку, широко відчинила двері для просвіти, а отже, і для наукових відкриттів, а з другого – привела до краху феодальної роздробленості в більшості країн. Це відкрило можливості для побудови повноправних, єдиних, міцних національних держав, з конституціями, заснованими на біблійних принципах, та з неухильним розвитком економіки.

О. ОПАРІН.

Доктор медичних наук, професор.

У Німеччині розпочалося святкування 500-річчя Реформації

У Берліні в понеділок, 31 жовтня, розпочались урочисті заходи, присвячені 500-річчю Реформації. В урочистій службі, яка відбулася в одній з євангелічних церков столиці Німеччини, взяли участь президент країни Йоахім Гаук та міністр культури Моніка Грюттерс.

У ювілейних святкуваннях, програма яких охоплює весь наступний рік до 31 жовтня 2017 року, беруть участь не лише віряни і Лютеранська Церква, але й державні структури, заклади культури та туристичний бізнес.

Уперше до святкувань приєдналися християни інших конфесій, перш за все католики, причому на найвищому рівні.

Так, у шведському Лунді папа римський Франциск взяв участь у єкуменічному примирливому молебні. До Швеції він прибув на запрошення Всесвітньої лютеранської федерації.

31 жовтня Євангелічна Церква Німеччини розпочала свій ювілейний марафон – урочистим прийомом в Берліні, на якому виступив президент ФРН Йоахім Гаук. У своєму виступі президент ФРН наголосив, що Реформація зіграла значну роль для сьогодинішнього суспільства, яке, за словами Гаука, «не можна уявити без християнської Церкви та Реформації».

Як відомо, 499 років тому, 31 жовтня 1517 року, Мартін Лютер прибив на вході до замкової церкви в Віттенберзі свої легендарні 95 тез, які започаткували новий напрямок у християнстві – лютеранство.

«Українська правда».

Як уникнути лжевчителів

«Настане бо час, коли здорової науки не будуть триматись, але за своїми пожадливістями... слух свій від правди відвернуть та до байок нахилияться» (2 Тим. 4:3-4).

Вивчаючи різні релігії, я зрозумів, що багато з них засновані кимось, хто проголосив, що одержав «видіння від Бога», «нове об'явлення» або «глибшу правду». Ці самозвані пророки використовують свої видіння для організації своєї релігії. Той факт, що ці групи конкретно змінили біблійну правду, лаяє.

Нема «багато» доріг до Бога. Вірування різних релігій не можуть мати слушність на основі однієї

і тієї ж Біблії. Біблія не була написана «на доповнення» до чогось, вона автономна. Апостол Іван, улюблений учень Ісуса, радив все випробувати (1 Ів. 4:1), а Ісус сказав, що «постануть християнські неправдиві і неправдиві пророки» і зведуть багатьох» (Мт. 24:24).

Як ми «випробуємо кожний дух» і унікаємо неправдивих вчителів? Насправді це дуже легко: визначити, чи узгоджується те, чого вони вчать, з Біблією.

Наприклад, якщо культ чи релігія говорять, що є багато богів, то Писання каже інше: «Бо Я Бог, і нема більше іншого Бога!» (Іс. 45:22).

Якщо вони стверджують, що «вісник світла» явився одному з їх пророків як голос Божий, ми

повинні вказати їм на слова з Біблії, що «сам сатана прикидається анголом світла» (2 Кор. 11:14).

Якщо хтось говорить, що праведність набувається лише дотриманням жорстких законів, фінансових чи моральних вимог, то Новий Заповіт говорить, що ми спасенні благодаттю через віру в Ісуса Христа.

Поки людина не стане міцно на Божому Слові, вона буде подібна до дитини, що хитається і захоплюється від усякого вітру науки за людською оману та за лукавством (Еф. 4:14).

Життєво важливо, щоб ми вивчали Біблію. Апостол Павло попереджав, що настане час, коли люди не будуть сприйнятливі до Слова Божого. Вони шукатимуть

вчителів, які говоритимуть їм те, що вони хочуть почути, замість того, що їм треба почути. У результаті багато людей відвернуться від правди і будуть схилитися до різних байок. Тому Павло був категоричним: «Але якби й ми або Ангол із неба зачав благовістити вам не те, що ми вам благовістили — нехай буде проклятий!» (Гал. 1:8).

Культи витягують вигоду з факту, що багато людей недостатньо добре навчені фундаментальним біблійним істинам. Щоб виявити підробку, спочатку потрібно знати, як виглядає оригінал. Неможливо отримати чітку картину абсолютної правди, не звертаючись безпосередньо до Божого Слова. Поки людина не стоїть твердо в

Божому Слові, і не ведена Його Духом, вона легко може потрапити в оману.

Ми не стали би ловити рибу в пустині чи шукати мигдаль на пальмовому дереві, але це якраз те, що ми робимо, коли шукаємо правду поза Словом Божим.

Людський розум, відділений від Духа Божого, ніколи не досягне духовну правду. Біблія стверджує: «А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно» (1 Кор. 2:14). Ось чому багато людей відкидають Біблію або змінюють послання — їх тілесний розум не приймає того, що від Бога; правда — це глупота для них.

«А я думав...»

Історія Наамана – одна з найбільш захоплюючих та цікавих у Слові Божому. Вона цілком підійшла б для зйомок фільму. Події розвиваються інтригуюче, сюжет напружений, і – щаслива розв'язка. Не дивно, що до цієї біблійної оповіді часто звертаються проповідники, знаходячи в ній багато повчального.

Звернемося до неї і ми. Не вдаючись у подробиці всієї оповіді, зупинимось на одному епізоді, коли знатний закордонний вельможа зупинився перед скромним помешканням єврейського пророка. Ми вже звикли до численних зустрічей на найвищому рівні – їх часто показують по телебаченню, публікують у пресі. Міжнародні стосунки такі інтенсивні, що практично кожного дня хтось когось зустрічає. І будь-яка держава намагається зробити цю зустріч якомога соліднішою.

Та й не тільки держава. Зустріч високих гостей вимагає від тих, хто приймає, максимум уваги, пошани, іноді особливих церемоній. Шанобливий прийом вважається знаком вихованості та гостинності. Чого не скажеш про Єлисея, пророка з Самарії...

Нааман був людиною високого рангу. Коли він почув від своєї малолітньої рабині про те, що на її батьківщині є можливість оздоровитися, він перш за все звернувся до царя тієї землі. Це була справа, як би ми сьогодні сказали, державної ваги. І приїзд Наамана до Ізраїлю носив офіційний характер: той навіть заручився листом свого царя.

Закордонний воєначальник цілком справедливо розраховував, що буде прийнятий згідно з міжнародними нормами гостинності. Тому розчаруванням і певною мірою образою для нього було те, що ізраїльський цар нічим не міг допомогти йому. Як виявилось, треба йти до якогось самарійського пророка, про якого навіть сам цар мало чув. Та ніде не дінешся.

Але там знатного вельможу чекав справжній удар: пророк до нього навіть не вийшов, лише якогось слугу послав. І до того ж такою образливо простою здалася Нааману порада Єлисея: йди до річки та й вмийся. «І розгнівався Нааман, і пішов і сказав: Ось я подумав був: він вийде до мене, і стане, і закличе ім'я Господа, Бога свого, і покладе свою руку на те місце, і вилікує прокаженого... Чи ж не ліпші Аван та Парпар, дамаські річки, від усіх Ізраїлевих вод? Чи не міг я вимитися в них, і стати чистим? І повернувся він, і пішов у гнів» (2 Цар. 5:11-12).

«Ось я подумав був...» Чи не знайома вам ця фраза і чи не по-сучасному вона звучить? Потрапляючи у важкі життєві ситуації, ми різними засобами намагаємось вийти з них. І, як правило, наперед знаємо, як саме повинна вирішитися ця проблема. У нашій свідомості вже є сценарій подій, які повинні передувати такому вирішенню. Так само, як у Наамана. Він наперед уявив, як саме пророк буде його оздоровлювати. На його думку, Єлисей, як спеціаліст своєї справи, повинен здійснити своєрідний ритуал, якимось яскравим, незбутнім дійством. Тим більше, він же не простий чоловік, а впливова особа...

У наш час багато людей повторюють помилку Наамана, коли мова йде про божественне зцілення. Не всі віруючі люди до кінця усвідомлюють суть та принцип такого зцілення, будуючи у своїх думках власний сценарій, за яким повинен діяти Бог.

Слово Боже каже, що ми маємо повне право звертатися до Бога за зціленням від будь-яких хвороб, що прийшли у наше життя. І говорить про це багато і детально. Коли Син Божий зійшов на землю і в людській подобі перебував серед людей, одним із найважливіших Його служінь було служіння зцілення. «Тоді багатьох уздоровив був Він від недугів і мук, і від духів злих, і сліпим багатьом вернув зір» (Лк. 7:21).

Після Його вознесіння це служіння як естафету прийняли апостоли, а згодом усі, хто увірував в Ісусове ім'я: «А тих, хто ввірує, супроводити будуть ознаки такі: у ім'я Моє демонів будуть вигонити, говоритимуть мовами новими, братимуть змії; а коли смертодійне що вип'ють, не буде їм шкодити; кластимуть руки на хворих, і добре їм буде!» (Мр. 16:17-18).

Більше того, серед дарів Духа Святого, Який зійшов на Церкву, особливе місце займає дар зцілення. І історія Церкви, у тому числі й сучасна, знає багато прикладів, коли через ту чи іншу особу Господь творив і творить чудеса зцілення.

У листах до редакції нас часто просять дати адресу того чи іншого брата, що має дар зцілення, або передати йому їхні листи із проханнями та проблемами. Здавалося б, нічого дивного в цьому немає: людина, що має фізичну, а, можливо, і духовну проблему, надіється, що Господь допоможе їй через цього Божого служителя. Що, власне, Дух Святий і робить. Насторожує інше. Хоча про це в листах прямо і не пишуть, але ми, ніби читаючи між рядками, бачимо, що для багатьох людей Господні посуди, як ми іноді називаємо обдарованих служителів, стають чимось на зразок

простого ворожбитя, який здатний через молитву чи покладання рук зцілювати хвороби. Для багатьох він – остання інстанція і єдина надія. Зауважте: люди надіються не стільки на Бога, скільки на людину, що має дар зцілення. І коли нарешті потрапляють «на прийом», розчаровано повертаються без видимих результатів. Чому?

А тому, що «я думав...» Думав, що оця людина – «спеціаліст» вищого класу, ніж мій пастор. Думав, що зцілювати – це її робота, і коли я потраплю до неї, то вона вирішить усі проблеми. Думав, що вона має свої якісь особливі методи зцілення, по-особливому кладе руки, по-особливому молиться...

Я часто бував в одного брата, якого знають далеко за межами області і через якого Господь зробив багато чудес, у тому числі і звільняв від хвороб. І мені завжди впадало у вічі його ставлення до божественного зцілення. Він не робив з нього чи зі свого дару, чогось особливого, нібито зцілювати – це привілей лише особливих служителів. Він просто відкривав свою Біблію і читав: «І все, чого ви в молитві попросите з вірою, то одержите» (Мт. 21:22).

Пригадую, ця сторінка в його Біблії була витертою від частого користування. Він просто приводив людину до усвідомлення того, що зцілити може лише Христос через власну віру хворого і повну надію на Нього. Друге, що він обов'язково робив, – приводив людину до освячення, до повного звільнення від усіх гріхів, які переважно і є причиною хвороб. А потім просто молився. Без особливих фраз, без особливих ритуалів. Для нього зцілення було чимось природним, звичним.

Слово Боже саме так висвітлює принцип божественного зцілення: «Чого... попросите... отримаєте». Ніяких фантастичних умов, ніякої платні, ніяких особливих зусиль. Лише – молитва, віра та освячення. Христос, зцілюючи людей, не використовував виняткових ефектних засобів, Він лише словами чи діями підводив людину до головного – щоб у її серці зародилася хоча б маленька іскорка віри. Не випадково до багатьох зцілених Він казав: «Віра твоя спасла тебе...» І найбільш поширеною помилкою сьогоднішніх віруючих стосовно божественного зцілення є те, що для багатьох воно занадто «просто». Як для Наамана.

Його слуги казали: «Пане, а якби той пророк сказав тобі вчинити щось велике, незвичне, особливе, чи не зробив би ти?». Звичайно, зробив би! І ми зробили б! Ми готові їхати куди завгодно, платити великі гроші, шукати особливих «посудин» та

гучних молитов. А Яків у своєму посланні каже: «Чи хворіє хто з вас? Хай покличе пресвітерів Церкви, і над ним хай помоляться, намастивши його оливою в Господнє ім'я, і молитва віри вздоровить недужого, і Господь його підійме, а коли він гріхи був учинив, то вони йому простяться» (Як. 5:14).

Причина того, чому після тривалих пошуків та поїздок ми не завжди отримуємо зцілення, полягає в тому, що ми нехтуємо простими біблійними словами, нехтуємо своєю церквою, до якої ходимо, своїми служителями. «Чи хворіє хто з вас? Хай покличе пресвітерів Церкви...» Оздоровлення не залежить від особи служителя, вже той факт, що він служитель, дає йому право молитися, мастити оливою та класти руки на хворого. «І молитва віри вздоровить недужого...» Не служитель, а молитва віри вздоровить – насамперед віра самого хворого і віра служителів. «І Господь його підійме».

Ми повинні зрозуміти, що Бог перш за все діє через Церкву. «По правді кажу вам: Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете на землі, розв'язане буде на небі» (Мт. 18:18). Саме через Церкву, частинкою якої ми є, ми отримуємо від Ісуса всі благословення і єднання з Ним. А може, причина того, що ми їдемо за сотні кілометрів шукати зцілення, – те, що там нас ніхто не знає, бо у своїй церкві соромно признаватися у гріхах чи маємо з нею або з кимось із братів чи сестер натягнуті стосунки? Може, думаємо, що нас тут не розуміють? Може, хочемо зцілення, не змінюючи свого життя, не виправляючи помилок, про які в місцевій церкві знають? Може, ми бачимо лише другу частину Господньої обітницї: «... просіть, чого хочете, і станеться вам!» (Ів. 15:7), забуваючи, що перед цими словами написано: «Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть...»

Будемо просити, будемо вірити, будемо дотримуватися Господніх слів і – отримувати зцілення. Цього Він хоче, бажає допомогти нам у нашій біді, але над усе Він хоче слухняності, довіри і зцілення нашого серця, у якому нерідко проявляються непокора та власні амбіції.

«І оце та відвага, що ми маємо до Нього, що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього» (1 Ів. 5:14).

Ю. В.

Чому Бог поділив риб, птахів і тварин на чистих і нечистих?

Риби

«Оце будете їсти зо всього, що в воді: усе, що має плавці та луску в воді, у морях та в річках, — їх будете їсти» (3 М. 11:9; 5 М. 14:9). Сюди входять такі риби, як лосось, окунь, форель, мерланг, короп та багато інших. «А все, що не має плавців та луски, не будете їсти, — нечисте воно для вас» (5 М. 14:10).

Ця велика категорія включає в себе значну кількість риб, ракоподібних та інших морських мешканців, таких, як акули, риба-меч, зубатка, кити, дельфіни, креветки, краби, лобстери, морські молюски, устриці і т.д.

Сом не має луски. Він харчується не тільки дрібною і ослабленою рибиною, а й раками, черв'яками, молюсками, жабами, дрібними водоплавними птахами, різними харчовими відходами, тому його, як і щуку, ще називають санітаром рік.

Риба-меч теж не має луски. Рибні постачальники практично ніколи не замовляють рибу-меч: на відміну від своїх клієнтів, вони бачили триметрових черв'яків, які в ній жили.

Креветки збирають паразитів з поверхні тіла риб і в роті, вистригають омертвілі тканини (це свого роду морські стерв'ятники).

За своєю спеціалізацією краби — детритофаги, тобто харчуються в основному органічним стервом — мертвими морськими тваринами і їх

залишками. І в місцях роботи рибопереробного флоту, там, де за борт викидають відходи переробки, бенкетують не тільки чайки, а й краби.

Усе тіло краба, зараженого кореневоливим рачком *Sacculina*, пронизано розгалуженим, як коріння рослини, відростками паразита. Вони обплітають всі внутрішні органи краба — кишечник, статеві залози, нервову систему, укорінюються в мускулатуру.

Устриці активно й ефективно очищують воду, поїдають надлишки водоростей і планктону, а також осад на дні. У процесі свого життя устриці (як і мідії) пропускають через себе величезну кількість води, поглинаючи з неї всю хімічну грязюку. Окрім того, вони можуть накопичувати сильну отруту — сакситоксин, який володіє нервовопаралітичною дією, їх навіть називають молюсками-фільтрами.

І при цьому устриці — відомий у всьому світі морський делікатес.

Бог не випадково заборонив вживати в їжу ці види водних мешканців. Медики знають, що ці види риб і ракоподібних можуть накопичувати значну кількість важких металів, а також містити природні отруйні речовини.

Окрім того, нечисті риби часто харчуються мертвими тілами чистих, приносячи цим користь екології. Інші риби, в яких відсутня луска, часто сприяють очищенню поверхні рік і озер.

Птахи

До чистих належать кури, індики, голуби, качки — усі птахи, які мають зоб.

«А з птаства буде бридитися оцього — не будете їх їсти, гидота вони: орла, грифа й морського орла, і коршака, і сокола за родом його, усякого крука за родом його, і струся, і сови, і яструба за родом його, і пугача, і рибалки та ібіса, і лебеда, і пелікана, і сича, і бусла, чаплі за родом її, і одуда, і нетопира» (3 М. 11:13-19).

Грифи, чайки, ворони від інших хижих птахів відрізняються тим, що полюють на пташенят, вбивають ослаблених і хворих птахів і дрібних тварин. Харчуються мертвими птахами та іншим стервом. Яструби, сови, пелікани поїдають дрібних і середніх ссавців, птахів, комах, шурів, мишей, жаб.

У Бога були серйозні причини забороняти нам вживати в їжу м'ясо цих птахів, оскільки це м'ясо може виявитися джерелом захворювання. Наука розкриває все більше фактів про поширення вірусних захворювань через нечистих птахів. А від нечистих захворювання передаються і на чистих птахів.

Тварини

«Оце та худоба, що ви будете їсти: віл, кожне з овець і кожне з кіз, олень, і сарна, і буйвол, і ланя, і зубр, і антилопа, і жирафа. Кожну з

худоби, що має розділені копита та що має копита, роздвоєні розривом, що має жуйку між худобою, — те будете їсти» (5 М. 14:4-6).

Кров тварин також не придатна для їжі. А ще в Біблії йдеться про те, що ми не повинні їсти лою (жиру) із згаданих тварин, і тварин, померлих своєю смертю чи вбитих іншими тваринами.

Бог застерігає нас від вживання м'яса таких тварин, як свині, кролики, верблюди і коні.

Може, ви здивовані наявністю в цьому списку кролика, але насправді м'ясо кролика шкідливе, тому що в ньому виявлені пуринові основи, які, потрапляючи в організм, перетворюються на сечовину, котра накопичується в суглобах і сухожиллях, пошкоджує їх, викликаючи артрит, подагру, нервово-артритний діатез в дітей до одного року.

Більше того, амінокислоти з м'яса кролика, переварюючись в кишечнику, перетворюються на синильні кислоти, роблячи середовище в організмі кислішим. Для деяких захворювань, особливо кишково-шлункового тракту, цей факт має принципове значення.

Медики з'ясували, що, вживаючи м'ясо цих тварин, ми піддаємо небезпеці серце, печінку та інші органи.

Свині споживають коріння, черв'яків, стерво, дрібних звірків, у тому числі і своє потомство. Вони

переносять до людей значно більше захворювань, ніж усі інші тварини.

Не має значення, в якій чистоті утримуються свині, це не зменшує ризик розвитку цирозу печінки. А людям, які вживають алкоголь і їдять свинину, треба знати, що для них ризик захворювань печінки зростає в кілька разів.

«Бо огнем та мечем Своїм буде судитись Господь з кожним тілом, і буде багато побитих від Господа... А ті, хто освячується й очищає себе у поганських садах, одні по одному, всередині, їдять м'ясо свиняче й гидоти та мишу, — вони разом загинуть, говорить Господь!» (Іс. 66:16-17).

Не можна вживати в їжу кішок, собак та інших чотириногих, що ходять на лапах (3 М. 11:27). Бог застерігає також від споживання плазунів, кротів і мишей, ящірок і ховрахів, шурів, слимаків, іжаків та тхорів (3 М. 11:29).

«Оце закон про худобу, і про птаство, і про всяку живу звірину, що рухається в воді, і про всяку душу, що плазує по землі, щоб відділювати між нечистим та між чистим, і між звіриною, що їсться, та між звіриною, що не їсться» (3 М. 11:46-47).

Як показали дослідження, тварини, яких Бог відділив від нечистих, можна сміливо вживати в їжу, а тварини, які Бог заборонив їсти, є носіями різних хвороб, паразитів тощо.

Людина повинна турбуватися про своє здоров'я і бути мудрою у виборі їжі і для себе, і своєї сім'ї.

Bible-facts.

Посадова інструкція християнина

«Благаю вас, любі, як прихоськів та подорожніх, щоб ви здержувались від тілесних пожадлиостей, що воюють проти душі. Поводьтеся поміж поганями добре, щоб за те, за що вас обмовляють вони, немовби злочинців, побачивши добрі діла, славили Бога в день відвідування» (1 Петр. 2:11-12).

Як християнам треба жити? Є три відмінні риси, які можна назвати «посадовою інструкцією християнина».

Жити як прихоськи

«Благаю вас, любі, як прихоськів та подорожніх...»

Подорожній — це людина в дорозі, яка рухається в напрямку своєї кінцевої мети, час від часу роблячи зупинки. Прихосько — людина, що проживає в місці, яке не є її справжньою чи бажаною батьківщиною. Це ви і я. Ця земля — не те місце, яке ми як християни повинні називати домівкою. Вічність — це і є наш дім. І вона близька.

Але тут проблема: ми виросли в комфортних умовах свого тимчасового дому. Нам подобаються матеріалізм і орієнтування на задоволення, характерні для західної культури. Ми вимірюємо успіх квадратними метрами свого помешкання, якістю їжі, потужністю двигуна у своєму автомобілі, розміром своєї пенсії.

Якщо ми хочемо жити як справжні, біблійні християни, то маємо жити як прихоськи. Це не означає стати асоціальними і піти в монастирі. Ми просто повинні жити з іншим набором цінностей. Маємо мислити в довготривалій перспективі: що таке навіть десять тисяч років для вічності!

Наші добрі дні будуть добрими, тому що Царство Боже наближається, а не тому, що сьогодні ми одержали трохи більше задоволення, ніж вчора.

Чи живете ви як прихоськи? Чи прокидаєтеся щоранку в очікуванні вічності? А чи загрузли в комфорті свого тимчасового місця проживання?

Битися як воїни

«... щоб ви здержувались від тілесних пожадлиостей, що воюють проти душі...»

Не знаю, відчуваєте ви це чи ні, але війна бажань розгортається прямо на території вашої душі щодня. Чи то сімейне життя, чи час, проведений з дітьми, робота, спілкування з сусідами або ж час власного відпочинку — з нами завжди будуть два бажання, які борються за контроль над нашим серцем і впливають на наші слова і вчинки.

На щоденній основі тілесні пожадливі (гріхи) будуть боритися за право контролювати наше серце.

Водночас постійна присутність Святого Духа буде боротися за чистоту нашої душі. Ці битви будуть виграні без драми, помпи, щитів і мечів, а за допомогою твердого «ні!», проголошеного безмежну кількість разів на адресу власних гріховних бажань.

Якщо ми хочемо жити як справжні, біблійні християни, ми будемо жити як воїни. Однак не як агресивні жорстокі, не як ті, що намагаються скинути старших авторитетів, не визнаючи Біблію. Ні, зі смиренною стриманістю ми будемо серйозно сприймати гріх, який живе в наших серцях, і не дозволимо йому контролювати наші слова і вчинки.

Чи живете ви як воїни? Чи прокидаєтеся щоранку в готовності битися? А чи виросли надто пасивними, такими, що здаються без бою пожадливістю тіла?

Поводитися як представники

«Поводьтеся поміж поганями добре...»

Обов'язок представника — незмінно і свідомо презентувати лідера, який відсутній. Таким чином, ви і я завжди перебуваємо «на чергуванні»: немає такої миті в житті, хай це відпустка, робота, заняття в тренажерній залі чи що-небудь ще, коли ми вільні від покликання бути служителем і Божим представником.

Ми — сантехніки Божі, вчителі Божі, адвокати Божі, лікарі Божі, музиканти Божі, продавці Божі, сусіди Божі. Нас мотивує одне спільне бажання, що якимось чином Бог використає наші життя, щоб точно відобразити правду з Писання і привести людей до віри, що спасе і визволяє.

Якщо ми хочемо жити як справжні, біблійні християни, то будемо жити як Божі представники. Будемо говорити акуратно, використовувати слова, які прославляють Бога. Будемо жити чудовим життям, звершуючи вчинки, які прославляють Бога. Ми не будемо ставитися до свого життя як своєї власності, а будемо жити для Царя царів.

Чи живете ви як Божий представник? Чи прокидаєтеся щоранку з думкою про те, що ваші слова і вчинки представляють Бога? А чи взяли своє життя у свої руки, являючи Бога від випадку до випадку і на власних умовах?

Ісус Христос був прихоськом і подорожнім на цій землі: «Мають нори лисиці, а гнізда, — небесні пташки, Син же Людський не має ніде й голови прихилити!» (Лк. 9:58). Він був у повному сенсі воїном, доблесно жертвуючи своїм життям, щоб перемогти гріх і смерть (Кол. 2:15). Він був у повному сенсі послом Бога, зійшовши з Небес, щоб виконати волю Отця, Який послав Його (Ів. 6:38).

Як відносно вас? Чи хочете ви жити як справжній, біблійний християнин?

Пол ТРІПІ.

• ДИВОВИЖНЕ БОЖЕ ТВОРІННЯ

Про голубів

У християнстві голуб символізує Святого Духа, чистоту, мир, хрещення, Добру Новину. Біблія розповідає, що Ной послав голубку на пошуки суходолу після потопа, і вона потім принесла оливковий листок.

Звичайні міські голуби добре орієнтуються в просторі і завжди знайдуть дорогу додому. Вони запам'ятовують особливості ландшафту, запахи і в них «вмонтований компас», з допомогою якого вони орієнтуються за сонцем. І цікаво, що голуби можуть розрізняти обличчя людей.

Існує приблизно 300 видів голубів. Ці птахи живуть у всіх частинах світу, окрім надзвичайно холодних місцевостей, але більшість різновидів — у тропічному кліматі.

Багатьом здається, що голуби — це птахи середніх розмірів, темного сірого кольору, які живуть на вулицях міста. Але це тільки один із видів. Голуби живуть по всьому світу, і багато з них дуже красиві. Наприклад, фруктові голуби дивують своїми яскравими зеленими, червоними і жовтими відтінками.

У вуличних голубів дуже цікаво влаштований організм. Спочатку вони набивають шлунок, а коли в шлунок їжа вже не вміщується, вона відправляється в зоб, що складається з двох мішечків. Спочатку акуратно заповнюється лівий, потім — правий, як у хом'яків.

Ім'я пророка Йони, який побував у череві кита, перекладається як «голуб».

Своїх учнів Спаситель закликав бути смиренними і невинними, як голуби: «Оце посилаю Я вас, як овець між вовки. Будьте ж мудрі, як змії, і невинні, як голубки» (Мт. 10:16).

Цікавий факт, що голуби п'ють незвичним способом: засовують дзьоб у воду і смочують рідину, ніби через соломку.

У XI-XIII ст. поштовий голуб коштував стільки ж, скільки чистокровний арабський скакун. А стародавній Вавилон був містом голубів.

Голуби можуть розвивати швидкість до 70 кілометрів на годину і пролетіти до 900 кілометрів за день. З давніх давен голубів використовували для доставки повідомлень на великі віддалі.

Голуб сприймає 75 кадрів на секунду, людина — 24. Тому голуби в місті так часто потрапляють під автомобілі: вони бачать його рух повільним. А кут огляду голуба — 340 градусів. Тобто голуб прекрасно бачить «зі спини». Ще голуби бачать ультрафіолетову частину спектра.

Голуби не можуть швидко бігати, ніжки в них дуже чутливі і ніжні. Зате крила — просто клас. Спортивний голуб обганяє стрижа — чемпіона за швидкістю польоту. Рекорд голуба — 1,58 кілометра за хвилину.

Щоб поїсти, пташеня притулює дзьобик до кута батькового чи маминого носа і злизує молочко, яке більше схоже на сметану. На цей сметані пташеня росте не днями, а годинами — вже наступного дня після приходу у світ його вага збільшується удвоє.

В очах голуба є особлива ямка, повна світлочутливих клітинок. Ця ямка виступає в ролі підзорної труби — збільшує зображення.

Біллі Грем: Чи може Бог говорити через стихійні лиха?

Біллі Грем, всесвітньо відомий євангеліст, якого часто називають пастором Америки, відповів на питання, чи може Бог говорити до нас через стихійні лиха і природні катаклізми.

Не так давно понад тисячу осіб загинуло на Гаїті й 26 – у США в результаті урагану Метью, що обрушився на Карибські острови і південний схід Сполучених Штатів.

У своїй статті на сайті Євангельської Асоціації Біллі Грема 97-літній євангеліст підкреслив,

що Бог, безперечно, може говорити до нас через стихійні лиха, так само, як і через інші труднощі і трагедії, щоб повернути наше серце до Нього. Усі такі події здатні нагадати нам про швидкоплинність життя.

«Ми можемо бути сильними й успішними і вважати, що завжди буде так, але коли приходить біда, ми усвідомлюємо, що все може змінитися в одну мить». Біллі Грем зазначив, що, опинившись лицем до лиця зі смертю, людина починає розуміти свою потребу в Бозі.

З другого боку, «стихійні лиха можуть нагадати нам про нашу

потребу допомагати іншим, а не тільки турбуватися про себе і свої проблеми». Катастрофи спонукують зовсім різних людей, особливо в церкві, «носити тягарі один одного».

«Нам не обов'язково знати, чому Бог допускає стихійні лиха, іноді здається, що це сатана доклав до них руку. Але готуватися до життєвих криз необхідно зараз, а не тоді, коли вони завдадуть удару. Якщо ваша віра і надія – Христос і ви намагаєтесь жити для Нього кожного дня, тоді зовсім не важливо, що відбувається», – написав Біллі Грем.

invictory.com.

ЩОНЕДІЛІ о 17.30

Церква християн віри євангельської, м. Прага

ul. Modřanská 118, Praha 4 - Braník, 14700

<http://fb.com/chverp/> Тел.: +420776509727, +420773456214

«ВІДКРИТА КНИГА»

Християнська книга поштою м. Тернопіль

- прості, подарункові та дитячі Біблії
- біблійно-тематична література
- свідчення та художні книги
- дитяча література
- поезія та нотні збірники
- сувенірна продукція
- листівки та наклейки
- календарі на 2017 рік

а/с 387, м. Тернопіль, 46011
0352 43 56 63, 097 59 35 933
bogovedenie@ukr.net
bogovedenie
www.bogovedenie.com

НАДСИЛАЄМО БЕЗКОШТОВНИЙ
прайс-лист товарів
ДОСТАВКА У БУДЬ-ЯКУ ТОЧКУ
України та закордону

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruuy.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 17-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.
ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.
СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)
ЧЕТВЕР – 18.30.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970
<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Щонеділі о 8:00 та о 15:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ – о 9, 12 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

Дорогі друзі! Слухайте ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.30 — «Жива надія»
ЩОСУБОТИ
о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»
ЩОНЕДІЛІ
о 19.40 — «Відвертість»
ЩОСУБОТИ
о 20.00 — «Вірую»
о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилі «Промінь» —
передача для дітей «Стежинка»

ВІРУЮ

№ 11 (214)
листопад 2016 р.

Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruuy.at.ua>

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.